

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra Gjæring (Danske Klassikere)

Citation: Knudsen, Jakob: "Gjæring Afklaring", i Knudsen, Jakob: *Gjæring Afklaring*, udg. af Poul Zerlang , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1988, s. 178. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj01val-shoot-idm140346605193712/facsimile.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Gjæring Afklaring

Hele den østlige Ende af det meget store Hus bestod af Gæstekanre, der i Almindelighed stod tomme, – en 4-6 Stykker, med en lang, smal Korridor imellem. Herredsfogden og Karl gik forbi Døren til Frøken Rebekkas Værelse hen til et af de østlige Gavlværelser.

«Ja, vi kører allerede Kl. 6 i Morgen. Men hvis Rebekka synes, at De alligevel skal op og sige Farvel, saa skal der nok blive kaldt paa Dem,» sagde Herredsfogden.

«Ja, det maatte de da endelig huske.»

Karl satte sig, uden at rænde Lys, ved Vinduet, der vendte mod Øst og saac ud. Der var stor, glansfuld Oversvømmelse af Maaneskin i Haven, med dybe, sorte Skygger, med stødvis, vidstrakt Susen i Træerne og Raslen af alle Havens Blade paa een Gang. – Karl kunde aldrig se Maaneskin, der rigtig var, som det skulde være, uden at tænke paa Lysningen inde i Hegnet paa Holtinggaard.

Hvor det var underligt, syntes han, at han ikke var ældre, og saa var der alligevel saa meget forbi, afsluttet i hans Liv. Hidtil havde han egentlig altid troet, at han saadan kunde overse sit Liv, og havde Rede derpaa, paa Sammenhængen deri, – og at han ogsaa selv var Herre derover; – den Følelse havde han slet ikke mere. Nu var det snarere, som om han skulde gaa og spørge til sig selv, forhøre sig om sin Livsskjebne – aa ja, hos hvem? – hos Livet vel sagtens. Det syntes ham rent urimeligt, at det virkelig *kunde* være forbi, alt det, han havde forladt, – og det maatte det dog vist være, for Rebekka var ham ganske overmægtig, hende *maatte* han lyde, tjene, elske, tilbede! – Rebekka! – Men han var saa ilde tilfreds med sig selv, saadan som han var sammen med hende. Det var, som om han da blev skudt op i de øverste Lag, det overfladiske af sig selv, syntes han.

Der faldt enkelte Dugdraaber ned fra Taget og prikkede saa lydeligt i Havegangen udenfor Vinduet.

Jo, – for enten blev han saa underlig gammelklog, naar han var sammen med hende, beundrende hendes Friskhed, eller ogsaa sad han og kritiserede sin egen Fortid, alt, hvad han før havde haft kjær. Han var ogsaa vis paa, hun kunde hverken lide den ene eller den anden af de to Maader. Men den dybe, stærke Strøm af Henrykkelse, der gik igjennem ham, naar han tænkte paa hende, eller saac paa hende uden at sige noget, – den kunde han aldrig lade hende mærke. – Kunde han have talt til Skovene og Skyerne og hele den vidunderlige Verden og derved sige det til hende i det samme! – for hun var saa forunderlig